

кой-то я ищеше за ступанка, и рече му: понеже е твърдъ млада желеае да живѣе съ о-тца своего нѣколко годаны. Внезапно торго-нецъ-а отецъ нихный загуби имѣніе то си, и нищо друго не му остана освенъ едно селско домище много далече отъ града; тогда бѣд-ный той человекъ плачаше и казваше на свои-те чада че треба да идатъ въ онова селско домище да живѣятъ, и тамо като работятъ земля та можатъ да живѣятъ, както и други-тамъ селяне. По големи-те му дщери отгово-риха, че не щатъ да оставятъ града, и че имаха разны любовници кои-то щѣха да и-матъ себе си за брагополучны съ тѣхъ да ся уженятъ, ако и да не бѣха веки богати; но ластяха ся безумніи; защо-то любовницы-те имъ нито щѣха веки да ги поглядатъ, ка-то усиромашаха. Всякій думаше че достой-ны за сожаленіе не бѣха никакъ ради нихна та гордость, еще же и радоваха ся да гледатъ, тако и испаднало възвышеніе-то имъ. Нека сега идатъ да ся казватъ, Боліарки на село като пасатъ овцы. А пакъ за Добра тако говоряха: о колко е намъ жално за нейно то злочастіе! колко е блага искромна она дѣвой-